

Ali je sivi mejnik med Krajskim in Koroškim zdivjal, in se čez naše glave in zidove premaknil, de smo pritisnjeni k edinemu nerazderljivemu korotanski-mu vojvodstvu? S to burko bi še clo našim Nemšku-tarjem ne vstregel, kateri se zmirej hvalijo kako dobri Krajnci de so, kako za krajnšino živé in goré, de si tudi le besedica slovenšine njih ušesa hudo razžali. Vender smo to novico že večkrat brali, in vredništvo poglavniga Dunajskiga časopisa „Wiener-Zeitung“ kaderkoli kakšen spisec iz Ljubljane prinese, tudi ne pozabi zraven natisniti, de je Ljubljana na Koroškem.

V ravno tistim časopisu v listu od 14. sušca nek gospod iz Koroške-Ljubljane svoje misli zavolj volitve ali bolj rečeno nevolitve za Frankobrod v Krajnji na znanje da. Od začetka zlo hvali prebrisanost, dobro obnašanje in besedvanje naših Gorencov, proti koncu pa v to hvalo grenko kaplico meša, in reče de je bil veči del pričujočih kmetov v ta preklic ali protest od slovenske stranke (slovenische Parthei) našuntan in podpihovan!! —

Gorenci! kaj čemo na tako natolčevanje odgovoriti?

Mi ne spoznamo na Krajskim nobene slovenske stranke, mi le spoznamo slovenski narod, ki na Krajskim stanuje. Če se Slovenci v Novicah z gorečo besedo za svoje potegnejo, če njih večina reče in pokaže, de noče za Frankobrod voliti, je ta glas tudi glas slovenskiga naroda, ne pa slovenske stranke. Mi pisarja tega spiska vprašamo ali so bili tudi krajnski stanovi od slovenske stranke našuntani, ko so ednoglasno sklep napravili, Cesarja prositi, de naj vse Avstrijske poslance iz Frankobroda nazaj pokličejo? —

Ko je huda burja na Dunaji divjala, in svoj rep še clo v Koroško in Štajarsko vihal, se Slovenci nismo dali zmotiti, zvesti smo ostali svojimu Cesarju. Tudi naši nasprotniki so nas tistikrat hvalili rekoč: Verli Slovenci! ne pa verla slovenska stranka na Krajskim! Mi pozdravimo preklic Gorencov kakor znamenje predramljeniga narodniga duha med Krajnci. Mi dobro vémo, de je naša narodnost še dete, pa krepko je, in ako Bog da verli junak bode postal, zdaj pa ko se samo braniti ne zamore, ga bomo z besedo, s pisanjem in djanjem branili, in nikakor dopustili, de ga nasprotniki naši po ptujih časopisih psujejo in natolčujejo kakor postransko dete, njega kér je nadepolni pravi Sin ljubljene matere Slave.

Laži po kmetih.

V sredo sim stal v Ljubljani na voglu špital-skih ulic in sim bral na zidu nabito oznanilo. Blizo mene stojé trije kmetje in se pogovarjajo od vstave, ki so nam jo Cesar dali, in od poslancov, de so vsi domú šli, brez de bi bili vstavo dodelali.

„Véste, kaj sim jez slišal“ — pravi eden izmed njih, ki se je bolj modriga delal — „de so vse poslance podkupili, de so domú šli.“ „Sej res zna biti“ — je en drug na to odgovoril in z glavo pokimal. — „Nikar, prijatli, kej taciga ne verjemite — sim jim v besedo segel — kar je čez in čez neumna laž, ki vam jo je le kak šuntar natvezel. Čmu bi Cesar zató le en kraj-car plačali, kar imajo po vstavnih postavah oblast vselej storiti, brez de bi jim smel kdo to braniti. Kar pa poslance vtiče, jih tudi ne smete vse pod en koš djati. Verljivo je, de je eden in drug s Košutovim ali Laškim denarjem mesca kozoperska kej opraviti imel, kar so Novíce ob svojim času večkrat v misel vzéle in oestro grajale — ali vsih poslancov ne smemo tebi nič meni nič nepoštenosti dolžiti, kér je znano, de jih je bilo veliko modrih, poštenih in slavnih mož med njimi, kterim so samí Cesar v Svojim razglasu zasluženó hvalo dali in jih „visoke časti vredne možé“ imenovali.

Beríte Cesarjev razglas v poslednjih Novicah, ki natanjko razloži, zakaj de je zbor sak sebi šel, in ne verjemite praznim in clo neumnim kvantom, ktere bi se utegnile zavoljo te reči po svetu širiti. Beríte pa tudi vstavo, in prepričali se boste, de imajo Cesar oblast, državni zbor razpustiti, kadar hočejo. Tudi Prajsovski kralj je državni zbor razpustil in sam vstavo dal.

Novičar iz Ljubljane.

Včerej je pričel gosp. A. Mažgon postavne bukve pravdoslovcam v slovenskim jeziku v bravnici slov. druž-tva razlagati, in jih bo zaporedama vsaki dan po 2 uri razlagal.

Novičar iz mnogih krajev.

Novica razpušeniga kromeriškiga zbora je avstrijske poslance v Frankobrodu zlo prestrašila, veliko družih nemških poslancov, ki so popred ž njimi zavoljo prihodne Nemške poglavne oblasti enake misli bili, je zdaj od njih odpadlo. Frankobrodčani so zdaj skoraj vsi te misli, de morajo nemško vstavo brez dolziga besedovanja berž poterditi, in Pruskiga kralja za nemški-ga Cesarja izvoliti. Sliši se, de, ako bi se to zgodilo, bode Ruski Car Pruskiemu kralju vojsko napovedal. Zmirej smo rekli, de se bo v Frankobrodu še prava smešnja-va skuhala! — Med patrijarham serbske vojvodine Raja-čičem in knezam Vindišgrecom so zavoljo prenaredb v vojaških zadevah razpertije postale. — Po celim istrijan-skim primorji so postave vojske razglašene, kér bodo gotovo Pijemonteški brodovi zopet Terst in naše primorje nadlegvati začeli. — Boj s Pijemontezi se bode zopet vnel, ne bo laž — če rečemo, de so zdaj naši vojšaki že na Pijemonteško čez reko Tičino planili. Izdal je Radecki 12. dan tega mesca v Milanu vojniški razglas. Pri takim branji mora nam pogum v sercu narašati, kolikanj bolj naše junaške brate in sinove na Laškem hrabrost navžiga, če zasli-sijo glas častitiga vodja. Beríte ga dragi kmetje in presodite:

Vojaki!

Vaše goreče želje so dopolnjene. Sovražnik nam je mir preklical. Še enkrat se prederzne rokó stegniti po kroni Laške dežele; ravno zató mora pa tudi zve-diti, de se v šestih mescih Vaša zvestoba, Vaša hra-brost in Vaša ljubezin proti svojimu Cesarju in kralju, kar nič zmanjšala ni.

Kader ste se iz Verone podali, in sovražnika naglo od zmage do zmage na njegovo mejo pregnali, ste mu velikodušno bojni pomirek dovoljili, zató kér se je hotel za mir pogoditi, — kar je sam izrekel — pa namesto tega se je k novimu boju pripravljaj. — K miru tedaj, kteriga ste mu Vi velikodušno ponujali, ga hočemo z orožjem v roki v njegovim poglavitnim mestu prisiliti.

Vojaki! boj bo kratek, pred ravno tistiga sovraž-nika greste, kteriga ste pri sv. Lucí, Soma-Kam-panji, pri Kustoci, Volti in pred pragam Milan-skiga mesta junaško premagali.

Bog je z nami! Naša reč je pravična. K orožju tedaj vojaki! Še enkrat poslušajte svojiga siviga vodja in pojte ž njim v boj in zmago, jez bom priča Vaših serčnih del, in to bo tudi poslednje djanje mojiga dol-ziga vojaškiga stanú, kader bom v poglavitnim mestu nezvestiga sovražnika persa svojih pogumnih tovaršev s kervavimi in slavopolnimi znamni njih junaštva in serč-nosti kinčil.

Naprej tedaj vojaki! V Turin je naš namen, tam bomo mir storili. Slava Cesarju, slava domovini! —

Radecki, vojskovodja.

Vganjka zastavice v poslednjim listu je:

Kasino — asino — sino — ino — no — o.

Današnjimu listu je pridjan 11. dokladni list.